

Sygn. akt III KO 35/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie T. Z.

oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 54 § 3 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 28 marca 2013 r., sygn. akt II W .../12,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. zwrócił się do Sądu Najwyższego o rozważenie możliwości przekazania sprawy T. Z. oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 54 § 3 k.k.s. i in. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na to, że oskarżony choruje na poważną chorobę, która powoduje trudność w dojeździe do siedziby Sądu w B. z miejsca zamieszkania, znajdującego się w odległym o 77 km S.. Zdaniem Sądu stan zdrowia oskarżonego nie pozwala mu na przyjazd do Sądu Rejonowego w B.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 37 k.p.k., jako wyjątkowy, nie podlega interpretacji rozszerzającej. Przekazanie sprawy winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie oraz o tym, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego procesu.

W aktach sprawy brak jest dokumentów uzasadniających przekonanie Sądu Rejonowego w B., że oskarżony, z uwagi na stan zdrowia nie może dojechać do siedziby tego sądu z miejsca swojego zamieszkania. Znajdujące się w tych aktach zaświadczenia lekarskie oraz dokumentacja medyczna wskazują, że oskarżony prowadzi leczenie, także w placówkach medycznych znajdujących się w znacznej odległości od miejsca jego zamieszkania (w W. – k. 63, czy O. – k. 58). Z treści zaświadczeń lekarskich nie wynika, że oskarżony w sposób trwały nie może odbywać podróży do B. Jedynie z zaświadczenia wystawionego w dniu 28 listopada 2012 r. przez lekarza pediatrę stwierdzono, że oskarżony, z uwagi na stan zdrowia (po udarze), nie może podróżować. Jednocześnie jednak z karty informacyjnej leczenia szpitalnego z dnia 27 września 2012 r. wynika, że oskarżony został wypisany do domu w stanie ogólnym dobrym, z niewielkim deficytem neurologicznym, zaś w kolejnym zaświadczeniu lekarskim z dnia 15 stycznia 2013 r., ten sam lekarz, który wystawił zaświadczenie w dniu 28 listopada 2012 r. stwierdza, że oskarżony z powodu choroby „nie może się stawić na sprawę sądową w dniu 24 stycznia 2013 r.” bez wskazywania na trwałą niemożność odbywania podróży do siedziby sądu.

Przekonanie Sądu wnioskującego o przekazanie sprawy, że stan zdrowia oskarżonego w sposób trwały uniemożliwia mu stawiennictwo w siedzibie tegoż Sądu, nie znajduje więc podstaw faktycznych w aktach sprawy.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji postanowienia .